

«Е! ето момъкъ . . . доста хубавецъ . . . за козметистъ! госпожа Казолета умѣе да избира; имашъ прочее да ми говоришъ отъ нейна ли страна?»

— Не, В. Превъсходителство! отъ моя страна . . . знамъ да ви понижъ нѣщо.

— А! . . . а! . . . рече герцогътъ въ себе си; ето единъ архипросякъ който са докопа до благовремето!» и тосъ часъ лицето му са измѣни и станж навжсено.

Внезапното туй измѣненіе замръзи кръвта на Пикильо; но той си даваше сърце и като извади изъ жеба си писмото на Жиралда, подаде го на герцога еъ растреперана рѣка . . .

«Познава ли В. Превъсходителство туй писмо?»

— Безъ сумнѣніе, не!

— То е отъ едно лице което ма препорѣчва на В. Превъсходителство.

— Препорѣчително писмо . . . много добръ . . . проче щж го.»

И като го захвърли на трапезата при много други писма, рече на Пикильо съ видъ равнодушень, който искаваше стѣснѣніе.

«Раскажи ми работата си . . . да свършимъ побекъсо! Що искашъ? що търсишъ? на що си способенъ? думай . . . ще та слушамъ!»

И като са приближи до огледалото намаза си устнитъ съ една червена микстура, обърижтъ гърбомъ къмъ Пикильо.

Туй положеніе бѣше колкото може да бжде негодно за опознаванье . . . Пикильо отры пота, който капяше отъ челото му и рече свѣжливо:

«В. Превъсходителство не е забравилъ може бы една жена . . . която едно време . . . въ Севиля . . . обичаше! . . .»

— Коя? обичалъ съмъ толкози!

— Госпожа Аліяга.

— Аліяга . . . не познавамъ туй име.

— Имате право, отговори Пикильо наранень по сърцето. То бѣше честно име; но тя има и друго, което не бѣ таквози, и което ще познавате . . . Жиралда!